

•
•
•
•

1

Ailemizi tanıtıyorum. Birdenbire
mutfaktan gelen ses. Bazyazarın hiç
ilgisini çekmiyor. Üstelik, beş fotoğraf
makinesinin de öyle.

Aslında olay çok önceleri başlamış. Ama biz geçen Paskalya'daki pazar günü kahvaltısında fark edebildik. Önce korkunç bir ses geldi. Ben, mutfakta bir şey devrildi sandım. Annem bakmaya gitti, ama geri geldiğinde titriyordu ve biz...

Pekâlâ, sanırım önce biz kimiz, onu anlatmam gerek. Biz; dedem ve annem ve babam ve Martina ve Niki ve benim. Büyükbabam neredeyse yetmiş yaşında ve geçirdiği son felçten sonra ayağı biraz aksıyor, ağzı da biraz çarpık. Ama o çarpık ağzıyla bile hâlâ bir sürü doğru dürüst şey söyleyebiliyor! En azından ağzı yerinde olan birçok insandan daha akli başında konuşuyor. Büyükbabam, babamın babası.

Babam kırk yaşlarında ve bir taşıt sigorta şirketinde bölüm şefi, ama çok küçük bir bölümün şefi. Annem, onun şirkette en fazla üç kişiyi azarlayabildiğini söylüyor. Herhalde bu yüzden evde çok bağırıyor, diyor büyükbabam.

Annem de kırk yaşında. Ama çok daha genç gösteriyor. Saçları sarıya boyalı ve yalnızca elli kilo. Çoğunlukla neşelidir. Ama bazen kızar ve bizim için hizmetçilik yaptığını, yeniden çalışmaya başlayacağını, o zaman günümüzü göreceğimizi söyler.

Martina lise ikiye gidiyor. İnce, uzun boylu; saçları da sarı. Ama onunkiler gerçek sarı. Gözleri pek iyi görmüyor, çünkü kâkülleri görüşünü kapatıyor. Sınıfındaki Berger Alex'i seviyor. Babam, Alex'in saçları uzun diye kızıp duruyor. Annem ise, bunun önemli olmadığını, Alex'e rağmen Martina'nın sınıf birincisi olduğunu ve insanın ilk aşkıyla evlenmediğini söylüyor. Martina kendi sınıfındaki kızlarla karşılaştırıldığında hiç de öyle kaz kafalı sayılmaz.

Niki bizim küçük erkek kardeşimiz. Ona çoğu zaman Nik derim. Şu sıralar okulda –üç yıldır zaten bildiği halde– iki kere ikinin kaç ettiğini öğreniyor. Onun yüzünden daha geçenlerde büyük bir patırtı yaşadık; çünkü, matematik dersinin ortasında ayağa kalkıp, "Hoşça kalın!" dedikten sonra sınıftan çıkıp gitmiş. Ama eve dönmeyip, şu bizim yaşlı marangoz Hubert'in yanına gitmiş ve yerdeki talaşları süpürmüştü. İlerde marangoz olmak istiyor. Öğretmeni anneme telefon ederek, Niki'nin Hal ve Gidiş'ten sekiz alacağını söylemiş.

Benim adım ise Wolfgang; on iki yaşındayım. Orta ikiye gidiyorum. Martina'nın dediğine göre, "iflah olmaz"

bir görünüşüm varmış. Nasıl olsa istediğim gibi görünmememe izin verilmeyeceğine göre, nasıl olduğum hiç umurumda değil. Bu yüzden, beş bin şiline mal olmasına rağmen, dişlerimi düzeltmeye yarayacak teli de takmıyorum. Çünkü artık ön dişlerimi bile umursadığım yok. Şimdiye değin oldukça iyi bir öğrenciydim. Ama Haslinger, bizim sınıf öğretmenimiz oldu olalı, bana taktı. Matematikten de, coğrafyadan da durmadan ikileri çakıyor bana. En çok yüzmeyi seviyorum; Yüzme Kulübü'ne de üyeyim. Antrenörümüz, eğer çok çalışırsam, iki yıl içinde sırtüstü yüzme dalında bölge gençler şampiyonu olabileceğimi söylüyor.

Bahçe içinde bir ev satın aldık. Üç yıldır burada oturuyoruz. Annem, evin borçlarını ödeyene kadar babamın yaşlı bir moruk olacağını söylüyor. Bu nedenle tasarruf yapmamız gerekiyor ve büyükbabam da emekli aylığından bize pabuç ve pantolon, Martina için de elbiseler alıyor. Bu bizim işimize geliyor; çünkü, bir svetşörtün önünde kırmızı-mavi-beyaz çizgiler bulunmasını ya da Muhammed Ali'nin resminin basılı olmasını hiç önemsemez büyükbabam. Ayrıca, büyüyünce de giyelim diye pantolonları üç numara büyük almaz. Geçen yaz Martina'ya dantel bir bikini almıştı. Anlaşılan biraz içini gösteriyordu. Babam çok kızmış, "Oldu olacak bizim kız ortalıkta çıplak dolaşsın bari!" diye söylenmişti. Büyükbabam da kikirdeyerek, "Nihayet oğlum akli başında bir

laf etti!" demişti. Babam buna deliler gibi sinirlenmiş, ama bizim yanımızda büyükbabamla kavga etmek istemediği için hiçbir şey söylememişti. Doğruca mutfağa annemin yanına gidip, ona söylenmişti; ancak annem de, artık bütün kızların böyle bikiniler giydiği karşılığını vermişti. Bizden yeterince söz ettim. Sanırım yine Paskalya'daki o pazar gününe dönebilirim.

Evet, o gün, yani geçen yıl Paskalya'daki pazar günü kahvaltıdaiken, annem mutfaktan dışarı çıktığında her yanı tir tir titriyordu. O kadar çok titriyordu ki, Martina korkudan Paskalya yumurtasını kahve fincanının içine düşürdü.

Büyükbabam, "Neyin var, gelinim?" diye sordu. (Büyükbabam anneme hep "gelinim" der.) Sonra bir patırtı daha duyuldu ve babam, "Niki, kes artık!" diye bağırıldı.

Ne zaman gürültü patırtı olsa, "Niki, kes artık!" der babam. Bunda çoğunlukla da haklıdır; ama bu kez gürültüyü yapan Niki değildi, çünkü ses yine mutfaktan gelmişti. Niki ağlamaya başlayarak, bir şey yapmadığını söylüyor; Martina kahvesinin içinden yumurtasını çıkartmaya uğraşıyordu. Annem de hâlâ titreyerek, "Mutfakta... mutfakta..," diyordu. Hepimiz bir ağızdan mutfakta ne olduğunu sorduk. Ama annem ne olduğunu söyleyemiyordu. Büyükbabam kalkıp, mutfağın kapısına doğru yürüdü. Martina, Niki ve ben de onu izledik. İçimden, ya bir su borusu patlamış ya da ocağın arkasından bir fare veya

iri bir örümcek çıkmıştır, diye geçiriyordum. Çünkü annem bunlardan çok korkar. Ama ne su borusu patlamıştı, ne fare vardı, ne de örümcek. Hepimiz mutfığa ağızımız açık bakakaldık. Arkamızdan gelen babam da.

Mutfak masasının üstünde, aşağı yukarı yarım metre boyunda biri oturuyordu. Şayet gözleri, burnu, ağızı, kolları ve bacakları olmasa, insan onu rahatlıkla büyük ve kalın bir salatalık ya da orta büyüklükte ince bir kabak sanabilirdi. Başında bir taç vardı. Hem de altın ve çevresi değerli kırmızı taşlarla süslü bir taç. Elllerinde beyaz eldivenler vardı ve ayak tırnakları da kırmızı ojeliydi.

Bu taçlı-kabak-salatalık-şey bize doğru hafifçe eğildikten sonra, incecik bacaklarını üst üste attı ve kalın sesiyle, “Bizim adım İkinci Kral Kumi-Ori; Treppelid’lerden!” diye konuştu.

Ondan sonra olanları tam tamına anlatamayacağım, çünkü şu salatalıkımsı-kabaktan o kadar korkmuştum ki, diğerlerinin neler yaptığına pek dikkat edemedim. Yok artık, bu kadarı da olmaz demek, aklımın ucundan bile geçmedi. Amma da matrak görünüyor, diye de düşünmedim. Hiçbir şey düşünemedim. Hiçbir şey. Arkadaşım Huber Jo böyle durumlarda hep, “Bunun beyni durmuş!” der.

Yalnızca babamın üç kez “hayır” dediğini hatırlıyorum. Birincisinde çok yüksek sesle, ikincisinde normal, üçüncüsünde de çok alçak bir sesle. Babam her zaman,

hayır diyorsam hayır demektir der; ama anlaşılan bu kez kendi hayır'ı ona da pek yeterli gelmemişti. Salatalıkımsı-kabak masanın üstünde oturup duruyordu. Ellerini salatalık karnı üstünde kavuşturup, “Bizim adım İkinci Kral Kumi-Ori; Treppelid’lerden!” diye tekrarladı.

Şoktan ilk kurtulan büyükbabam olmuştu. Kumi-Ori Kralı'nın yanına giderek eğildi ve ona, “Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Benim adım Hogelmann. Ben bu evdeki büyükbabayım,” dedi.

Kumi-Ori sağ kolunu ileri uzatıp, elini dedemin burnunun altına doğru tuttu. Büyükbabam eldivenli bu ele bakakalmış, ama Kumi-Ori'nin ne istediğini anlayamamıştı.

Annem, belki elinin acıdığını ve sarılması gerektiğini filan düşündü. Annem zaten her zaman birilerinin sargıya veya pudraya ihtiyacı olduğunu ya da göğsüne havlu falan konulması gerektiğini düşünür.

Oysa, Kumi-Ori sargı filan istemiyordu; eli de son derece sağlıklıydı. Eldivenli elini büyükbabamın burnuna doğru uzatarak, “Biz her zaman elimizin öpülmesine alışık!” diye hayıflandı.

Büyükbabam ona, kesinlikle Kumi-Ori'nin elini öpmeyeceğini, öpse öpse hoş bir bayanın elini öpebileceğini, Kumi-Ori'nin de hoş bir bayan olmadığını söyledi.

Kumi-Ori'nin o salatalık yeşili cildi üstünde balkabağı sarısı benekler oluştu ve sinirli sinirli, “Bize ekse-